

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 4 ROČNÍK X.

DUBEN 2004

Prastaré buky ve svahu Modlý

Foto: Bořek Žižlavský

Rytíř Milota ze Zástřizl

V měsíci dubnu letošního roku si připomínáme 460. výročí úmrtí někdejšího majitele buchlovského panství, rytíře Miloty ze Zástřizl.

Přišel na svět v roce 1609 rodičům Jiřímu Zikmundovi Praksickému ze Zástřizl a Elišce, rozené Kotvrdovské z Olešničky, o čemž vypovídá zápis v dochovaném památníku, psaný matčinou rukou: „Léta 1609, 25. Septembris, jenž byl pátek před sv. Václavem, narodil se syn můj Milota na Buchlově, na znamení Panny a křtu došel 2. Decembris. Držel ho na rukou pan Zikmund Jankovský z Vlašimě a na Slatině.“

Milota vyrůstal v ryzím českobratrském prostředí, které se na Buchlově udržovalo dlouhá desetiletí i po roce 1620, v období protireformace – násilné rekatolizace a postupné germanizace. Na nátlak jednoho z tehdejších představitelů nových pořádků, kardinála a olomouckého biskupa Františka z Dietrichštejna, se Milota ocitl na náležitém vychování u vídeňského císařského dvora. Odtud se vrátil již coby katolík, čímž pravděpodobně zachránil celistvost panství a, viděno tehdejším zrakem, vylepšil pohled na svůj rozvětvený rod, jehož někteří příslušníci byli po bělohorské porážce českých stavů nastalými konfiskacemi doslova ožebračeni a jeden z nich, Bernard, dlouhodobě uvězněn.

V té době se v Buchlovicích nacházel opuštěný a zchátralý katolický svatostánek sv. Martina, na jehož místě nechal Milota v letech 1642 – 1643 zbudovat kostel nový. Toto dodnes připomíná jeho rodový znak jak nad hlavním vchodem, tak v klenbě interiéru. Brzy po dokončení kostela však buchlovský pán náhle a v mladém věku zemřel. 26. dubna 1644 jím vymřela mužská linie této rodové větve Zástřizlů. Zápis o Milotově úmrtí najdeme opět v dobovém památníku, a to tentokrát z pera jeho starší sestry Kunhuty: „Týž dne 26. April..., tj. ten úterý po svatým Marku, umrel mne můj nýmiliší jediný bratr pan Milota z Zástřizl na hradě Buchlově a Žeravicích, kterýžto mrtvý tělo jsou ode mne s velikú těžkostí srdce... pochováno v kostelíku menším (sv. Alžběty na hřbitově, pozn. autora) v dědině Buchlovicích...“

Text: Bořek Žižlavský, Foto: archiv SPHB

Milota ze Zástřizl

Znak pánů ze Zástřizl

PŮJČKY - KONEC TERMÍNU SE BLÍŽÍ

Obec Buchlovice upozorňuje občany na prodloužení termínu čerpání úvěru ze Státního fondu rozvoje bydlení do 30. 6. 2004 a na možnost půjček z Fondu rozvoje bydlení obce Buchlovice na opravy a modernizaci rodinných domů a bytů v obci Buchlovice až do výše 300.000.-Kč, s 3%-ním úrokem a dobou splatnosti úvěru do 8 let.

Zájemce vyzýváme, aby své žádosti podali nejpozději do 31. května 2004 a o bližších podmínkách se informovali na sekretariátu starosty u paní Marie Výstupové (telefonicky na čísle 572595120).

Před vstupem do unie

Vážení spoluobčané, přejeme Vám všem krásný jarní čas!

Dovolte, abychom si spolu s Vámi připomněli události spojené pro nás navždy s koncem měsíce dubna. Před 59 lety – 30. dubna 1945 – skončila v Buchlovicích druhá světová válka, skončila tehdy šestiletá německá okupace a utrpení s ní spojené. Dnes i v souvislosti s naším vstupem do Evropské unie si na tato léta a dny vzpomínají především naši starší spoluobčané. Chceme věřit, že náš oficiální vstup „do Evropy“ otevře prostor pro život v míru se všemi ostatními národy, že

budeme v reálné době partneři i dobří sousedé.

Dnes, kdy vzpomínáme oběti a ztrát, které zmíněné období našich dějin přineslo, a to i obětí lidských z řad našich buchlovických rodin, chceme se chovat podle onoho – odpouštět se musí, neboť život jde dál, nesmí se však zapomínat – naše historie je součástí našich osobností. Vážení občané, s účastí a hrdostí vzpomeňme na všechny, kteří tvoří slavnou část naší historie! Čest nejvyšší jejich památce!

Nejbližší svoz nebezpečných odpadů

vytříděných z komunálního odpadu se uskuteční

15. června 2004.

Odpad se bude sbírat před Hasičskou zbrojnicí v Buchlovicích
od 16.00 do 17.45 hodin.

Jsou mezi námi vandalové

Komu tak asi vadila borovice nedaleko tržnice??!!

Foto: Oldřich Stránský

Poznávací zájezd do Anglie

Ve dnech 1. – 6. 3. 2004 se naše škola zúčastnila poznávacího zájezdu do jižní Anglie a Londýna. Zájezdu se zúčastnilo 15 žáků druhého stupně a tři pedagogové. Spolu s námi jeli i žáci ze ZŠ v Boršicích a ZŠ Praha – Černovice. Poznávací pobyt se uskutečnil ve spolupráci se Student Agency Brno. Cestovali jsme autobusem a cestu z Francie do Anglie přes kanál La Manche jsme absolvovali trajektem místo předpokládaného eurotunelu, protože v tuto roční dobu je doprava trajektem levnější. Tuto změnu jsme vřele přivítali, protože příjezd z francouzského Calais do anglického Doveru byl fascinující. Ohromily nás nádherné křídové útesy při pobřeží.

Byli jsme ubytováni v hostitelských rodinách v přímořském městě Worthing, a to ve skupinách po 2 až 4. Žáci tedy měli možnost dokonale poznat způsob anglického života, typickou stravu a v neposlední řadě i procvíčit konverzaci v anglickém jazyce.

Mgr. Veronika Habánová, vedoucí učitelka poznávacího pobytu

Zde jsou některé z postřehů zúčastněných žáků: Náš dokonalý pobyt v Anglii

Po dlouhé cestě autobusem jsme konečně dorazili k trajektu. Nalodili jsme se a rozeběhli křížem krážem. Někteří utíkali do obchodů, druzí pospíchali na WC, a my chytří, jsme se šli podívat na palubu. Protože hodně foukalo, museli jsme si nasadit čepice a hlídat je, aby nám neuletěly. Pohled na nekonečné moře, nad kterým poletovali racci, byl nádherný. Za několik málo okamžiků se nám naskytl pohled ještě krásnější. Zpod vln se vynořily bílé křídové útesy.

Naše první jízda vedla do tří anglických městeček. Nejvíce se nám zalíbilo městečko Rey, ve kterém byla spousta památek. Utažení po celém dni jsme přijeli do Worthingu, kde na nás už čekaly naše hostitelské rodiny. Dostali jsme rodinu, o které si právem myslíme, že patří mezi nejlepší v celé Anglii. Tatínek Steve, maminka Mandy, a tři děti, Pat, Alex a Sophie.

Druhý den jsme byli ve městě, které bylo neblaze proslulé pašeráky a piráty. Byli jsme i v jeskyních, kde jsme se mohli na vlastní kůži přesvědčit, jak pašeráci žili, co převáže-

li a jaké je potom stíhaly tresty. Pak jsme jeli do velkého akvária, naproti kterému stálo velké zábavní molo, v kterém mnoho z nás (třeba jako Zuzka) proházelo do automatů hodně peněz.

Další den jsme byli na útesech Beachy Head a Seven Sisters, známých jako místo sebevrahů. Nejvyšší skála byla vysoká asi 200 metrů. Její stěny omývala mořská voda, ve které se topil malý maják. Po pětikilometrové túře jsme si zajeli do velkého krytého bazénu, kde byl i tobogán.

Poslední den jsme se vypravili do hlavního města Anglie, do Londýna. Nejvíce se asi všichni těšili do musea voskových figurín, ale když jsme se dozvěděli cenu vstupného, rozhodli jsme se, že zajdeme jinam. Zašli jsme do musea Sherlocka Holmese a potom na vynikající pizzu. Když nastal den odjezdu, nikomu se domů nechtělo.

Příští rok jedeme znovu, a všem doporučujeme si do Anglie zajet také.

Zuzana Jurčová & Barbora Jílková 8.A

Křídové skály na anglickém pobřeží.

Na pobřeží kanálu La Manche.

„Kouzelná“ školička

Od listopadu minulého roku, díky ochotě a pochopení paní Cilečkové, ředitelky Základní školy v Buchlovicích, se scházíme každé pondělí od 16.00 do 18.00 hodin – děti a maminky na tzv. mateřské dovolené. Za spolupráce Marušky Jochymkové, která ve svém volném čase pro naše nejmenší spoluobčany připravuje hodinový program v tělocvičně a další hodinu v družině základní školy. Nutno podotknout, že věk dětí se pohybuje od necelého roku do tří let. Průměrná návštěvnost bývá zhruba 20 dětí.

Největším úspěchem v této naší činnosti je úsměv a smích našich dětí. náš velký dík proto patří paní ředitelce Cilečkové a slečně Marušce Jochymkové.

Maminky a děti z Buchlovic

JAK JSME SLAVILI SV. VALENTÝNA

Svátek sv.Valentýna je rozšířený po celém světě a v posledních letech se stále více slaví i u nás. A není divu. Vždyť, kdo z nás by nechtěl oslavovat jednu z nejkrásnějších věcí v životě - lásku? Ale víte, proč zrovna 14.února? Proč ne třeba v květnu? Máj je lásky čas.

Sv.Valentýn není výmysl dnešní doby, je skutečnou historickou osobností. Kdo sv. Valentýn vlastně byl? Moc o něm nevíme, jen lze z dokumentů vyčíst, že zemřel v roce 269 a byl prohlášen svatým. Vykonaával v Římě kněžský úřad v době panování císaře Claudia II. Gothica (268-270) a vypráví se o něm spousta legend.

Začneme legendou ze starého Říma, která vypodobňuje Valentýna jako velmi ctnostného, počestného a moudrého člověka. O jeho moudrosti se doslechli i dokonce císař a povolal si Valentýna k sobě. Nešetřil chválou a neskrýval obdiv k Valentýnovi, posteskl si také nad okolnostmi, proč se Valentýn nemůže stát přítelem císařovým. Protože Valentýn, ač tak moudrý a vzdělaný, věří těm pověrám (měl na mysli křesťanství). Jenže Valentýn namítl, že císař je tím, kdo věří pověrám. Císař nakázal městskému prefektu Astoriovi, aby na sebevědomého Valentýna

dohlížel. A aby byl Valentýn pod důslednou kontrolou, vzal si Astorius Valentýna do domu. Tam se setkal s velmi krásnou, ale nevidomou dcerou prefekta. Astorius požádal Valentýna, aby se modlil za dceřin zrak. Valentýn tak rád učinil, protože v sílu modliteb věřil a dívku si zamiloval. Zázrak se opravdu stal a dívka opět spatřila světlo světa. O zázračném uzdravení si povídal celý Řím. Pohané odmítli věřit v ten zázrak a vtrhli do domu prefekta, Valentýna odvedli a za městem mu oddělili mečem hlavu od těla. Navzdory trpnému osudu se stal sv. Valentýn patronem věrných a čisté, oddané lásky.

Také křesťané přejali tento starobylý zvyk a spojili jej se svým světcem Valentýnem, mučedníkem za vlády císaře Claudia II. Duševně nemocný císař se prý rozhodl zrušit manželství, neboť ženatí muži podle něj nebyli dobrými válečníky. Kněz Valentýn však přes císařův zákaz tajně dál oddával milence, za což byl uvržen do vězení a popraven. Poslední vzkaz, který Valentýn poslal dceři vězeňského dozorce před svou smrtí, zakončil slovy: „Od tvého Valentýna“. A tak od té doby si v den svátku sv.Valentýna posílají a dávají zamilovaní lidé tyto „Valentýnky“ s vyznáním lásky.

Dětský karneval 19. března 2004

Z vernisáže výstavy fotografií dr. Macenauera

Buchlovický občan a letošní sedmdesátník MUDr. Josef Macenauer je vedle své dlouholeté lékařské profese známý i coby fotograf. Zejména v posledních letech bylo možné jeho práce spatřit například ve výstavních prostorách Štítu v buchlovickém zámeckém parku, v Městském informačním centru v Uherském Hradišti a ve Zlíně. Jeho prozatím poslední souhrnná výstava probíhá v uherskohradištském Klubu kultury. Expozice byla zahájena v podvečer 12. března 2004 a vernisáž provázela slavnostní atmosféra. Při této příležitosti zde vystoupil i buchlovický pěvecký sbor vedený Mgr. Františkem Klvaňou, s nímž si dr. Macenauer rovněž zaspíval.

Výstava nabízí několik desítek barevných a černobílých snímků, uspořádaných do tematických cyklů – Rakousko, Norsko, Španělsko, Kambodža, Itálie, Kanada a Švýcarsko. K vidění jsou i snímky z míst, která dobře známe – Buchlov a Barborka. Další z cyklů představuje fotografie z už legendární velehradské pouti v roce 1985, s kardinálem Tomáškem.

Text: -bž-, Foto: Miroslav Potyka

Z atmosféry vernisáže fotografií

NEPODCEŇUJME REGISTRACI VINIC!

Před vstupem České republiky do Evropské unie mají pěstitelé révy vinné ze zákona povinnost zaregistrovat své vinice. Tato lhůta končí letos 30. dubna. Každý pěstitel révy s výměrou nad 10 arů anebo s počtem 300 keřů, v řídkém sponu vysázené révy, musí svůj vinohrad zaregistrovat na příslušném obecním úřadě. Obecní úřad má tiskopisy „Evidenční listy pozemků osázených révou vinnou“. Pokud tak pěstitel neučiní, vystavuje se nebezpečí různých sankcí. Nebude moci v budoucnu prodat víno z této vinice a také ne vypěstované hrozny. Vystavuje se také možné likvidaci vinohradu.

Pěstitelé s výměrou pod 10 arů své vinohrádky registrovat nemusí, ale mohou. Když se zaregistrují, k ničemu je to nezavazuje, ale v budoucnu to může mít své výhody.

UPOZORŇUJI, že na měsíc srpen se připravuje letecké snímkování se zaměřením na odhalení neregistrovaných vinic. Toto

snímkování dokáže odhalit výměru vinohradu naprosto přesně. V nejbližší době má být zřízena finanční policie, která bude mít za úkol kontrolovat, jestli někdo bez registrace neprodává víno. Přísloví říká: „Když není žalobce, není ani soudce.“ Ale co když někdo za závisť ohlásí prodej vína na černo? Potom - pozdě bycha honit.

Doporučuji vlastníkům i menší výměry vinic, aby své výsadby zaregistrovali, třeba, i když mají jen 30 – 50 keřů. Věřte, že v budoucnu to bude mít své výhody. Výměra vinic v obci se počítá a v budoucnu se nesmí zvyšovat. Pokud občan nebude chtít v budoucnu révu pěstovat, může dispoziční právo na svou výměru prodat novému zájemci. Proto vyzývám – zaregistrujte se!

**Za zahrádkáře informaci podává
Václav Rajskup**

PŘEDSTAVENÍ NOVÉ BÁSNICKÉ SBÍRKY

V sobotu 10. dubna 2004 se od 15.00 hod.

uskuteční v informačním centru na tržnici v Buchlovicích
slavnostní předvedení básnické sbírky

VERŠE OD ZÁMECKÉ BRÁNY

buchlovické autorky

Květy Doležalové

Své příznivce srdečně zve autorka!!!

V měsíci lednu 2004 uspořádal Junák společně s rodiči Bláznivé odpoledne (foto nahoře) pro děti základní školy. Mohli jsme vidět módní přehlídku oděvů z netradičních materiálů a dále se soutěžilo o nejbláznivější image, účes a celkový dojem.

V měsíci lednu jsme také s Junákem byli v Uherském Brodě v aquacentru Delfín (foto dole). A poslední den měsíce ledna se už tradičně konal Rikitanův memoriál. Soutěžilo se v různých skautských dovednostech. Nejlepšího výsledku letos dosáhly Soňa Tomešková s Janou Ryškovou, které skončily na celkovém 4. místě. Za naše středisko se závodu zúčastnili i Petr Vaněk a Andrea Gajdošíková.

Text a foto: Junák Buchlovice

Setkání Napoleonových vojáků 2004

Ve dnech 16.-18.dubna 2004 se v zámeckém parku v Buchlovicích uskuteční setkání klubů vojenské historie, členů Středoevropské napoleonské asociace (C.E.N.S.).

Akte se letos zúčastní až 180 vojáků v historických uniformách nejen francouzských, ale i rakouských a ruských z období napoleonských válek, kteří se sejdou, aby se společným výcvikem připravili na letošní „tažení“ po evropských bojištích a připomenuli také skutečné události z let 1805 a 1809 v našem regionu. Tato akce je zařazena do série vzpomínkových akcí, které vyvrcholí dvoustým výročím bitvy u Slavkova v roce 2005.

Setkání je připraveno ve spolupráci Asociace 8.historického pluku z Buchlovic, Projektu Austerlitz, OÚ Buchlovice, zámku Buchlovice ad.

Program:

Sobota

9 – 12 hodin – výcvik jednotek

14 – 17 hodin – výcvik jednotek

17,30 – 18,00 hodin – bojová ukázka na nádvoří zámku

Neděle

9 – 12 hodin – výcvik jednotek

Předseda Asociace 8.historického pluku a člen výboru C.E.N.S. Kamil Maděra

Setkání v roce 2003

Foto: -vlk-

Maškarní ples TJ Buchlovce 20. března 2004

Už před časem jsme Vám představili některé z obrazů někdejšího buchlovického malíře Františka Mikulčáka. Dnes Vám nabízíme další obraz našeho blízkého okolí - ze Chřibů z třicátých let 20. století.

Den vína Folklorního studia

Foto: Oldřich Stránský

V minulém čísle Buchlovského zpravodaje jsme uveřejnili článek paní Milady Huťkové o Cyranovi. Dodatečně k němu přidáváme tuto fotografii.

Slovácká slivovice

Slovácko nazývají kronikáři už od 16. století „zahradou Moravy“. Jeho dědiny jsou obklopeny humny a sádky plnými ovocného stromoví, stráně obrácené k jihu jsou samé vinohrady dávající jakostní vína, při silnicích aleje třešní, v chráněných místech višně, broskve, marhule a slívy, durancie, četné odrůdy. Z ovocnářské tradice, děděné v tomto kraji po staletí s generace na generaci, vyplývá pečlivý výběr druhů, zvláště peckového ovoce, a péče, kterou jim naši sadaři věnují.

Jako z dobře pěstěné révy se dostávají výborná vína, ryzlink, veltlín, sylván – archlebský ryzlink pil Napoleon a vzpomínal na něj i ve vyhnanství – tak také znamenité peckové ovoce v tomto kraji dává destilát mimořádné jakosti ze švestek, ze slív – slivovici. A páčila se na Slovácku už od nepaměti.

Selské staré palírny na Slovácku byly zařízení dost primitivně. Některý sedlák si zařídil v humně pálenici pod doškovou střechou, v předsínce se přikládalo do topeniště vezděného do palírny pod dva kotly. Příkladaly se stonky, rozštípané a dobře vyschlé dřevo z pařezů. Dříve bývaly v selských pálenicích kotly primitivní z kameniny pojímající asi tak 80 litrů. Kotlovitá kameninová nádoba se zvenci omazala vrstvou hlíny promísené plevami a odrátována se hrubými oky, do ní se dal kvas, shora se přiklopila velká křivule rovněž z kameniny a na spoji se pečlivě omazala rovněž jílem s plevami, aby neunikaly páry. Křivulí nahoře byla prostrčena osa dole opatřená řetázkem a nahoře klikou, tímto jednoduchým zařízením se promíchával kvas, aby se nepřipaloval. Křivule vedla do chladicí kádě, kde k ní byla připojena spirálovitě stočená trubka, jíž procházely vydestilované páry. Do kádě se stále přiváděla studená voda, pokud možno přímo z potoka, jednoduchým korytkem v podobě písmena „V“ a plnila se ledem a sněhem – pářvalo se jen v zimě. Destilát se zachycoval do dřevěného hrotka. První kapky se nazývaly výskočky. Tomuto pálení se říká lutr nebo lejtr. K pití se nehodí, je v něm příliš olejů z pecek, páchne po juchtovici, je surový. Aby se zůslechtil, dává se na druhý kotel, kde už nepříjde do styku s ovocem, a páčí se po druhé, znovu překapává, aby se dosáhlo nápoje, jemuž není hned tak rovna.

Bedřich Beneš Buchlovan

Kotly z kameniny byly později nahrazovány kvalitnějšími měděnými, ale jistý jemný rozdíl tu zůstává, asi tak jako v kuchyni mezi vařením v nádobí hliněném a v kovovém.

Pravá slovácká slivovice, tak zvaná selská, se pálí pouze ze švestek bez přiměšování jiných druhů ovoce a její výjimečná jakost, které nelze jinde dosáhnout, má původ právě ve švestkách slováckých. Ani ze švestek z jiných krajů moravských a českých, ani z bosenských švestek se nedosáhne takové jakosti, jako je slivovice slovácká. Má typickou chuť a vůni po silici hořkomandlové, jež zvláště vynikne, rozetře-li se pár kapek na dlaní. Krásně perlí, zapálí-li se na misce, hoří ryze modrým plaménkem, kdežto ze slivovic, připravovaných po živnostensku, je plamínek nažloutlý a kapka rozemnutá na dlaní zanechává stopy po vodě.

Slovácká slivovice se uchovával v soudcích. V soudcích z dřeva nabývá nažloutlého zbarvení, kdežto ve skle zůstává déle čirá. Nažloutlého tónu staré slivovice se dosahuje také barvením – sušená švestka navlečená na niti se spustí na den do slivovice a opět vztáhne. Pravá slovácká slivovice při požití nepálí v hrdle, ale příjemně hřeje po celém těle.

Při těchto jedinečných, široko daleko známých kvalitách nápoje působí údiv, když propagace slivovice, určená pro export do Britska a USA a řízená z Prahy, vypraví do světa anglické letáky, v nichž zaměňuje Slovácko za Valašsko! Slavná je valašská borovička, ale není nad slivovici ze Slovácka. Ale ovšem, již kdysi Joža Uprka se případně vyjádřil o znalostech „západních Slovanů“, jak říkal Pražanům, o znalostech ve víně a slivovici!

Tak pečlivě připraveného nápoje si uměl lid vážít, sloužíval mu jako vybraný medikament, když bylo potřeba „otrávit červa“, zvláště v zimním období zabíjaček, kdy obzvláště tučná strava vyžadovala správného završení. Také převážně pálili jen pro svou potřebu a neprodali. Strýc měl třeba 5 věder vlastní napálené slivovice a po trošce se všeska minula doma. „Šak to není nic špatného, když nám toho letos Pámbu požeňnal, tož co s tím, mosíme to vypít.“

Z mých deníků

Vzpomínka na kamaráda

Pavel Machek, se kterým jsem léta spolupracoval téměř vždycky, když jsme se neformálně sešli u vína, vždycky vzpomínal na svého tchána a nezapomněl na následující scénku: Tchán, když měl trochu více „pod čepicí“, začal rozdávat majetky, kterých ovšem prazádných neměl. „Aj tebe mám rád, aj Anežku, aj Pavla, aj Josefa mám rád“, vyjmenoval všechny přítomné i nepřítomné členy rodiny a závěrečná věta byla a pokavád' ňa kúsek bude a v té chvíli pravidelně tvrdě usnul.

Krásná návštěva

Navštívil nás na úřadě pan Vladimír Ingr a přišel velmi brzy, asi dvacet minut před zahájením pracovní doby. Tak jsem mu nabídl židli a čaj, který jsem právě uvařil. Jemný pán se po chvíli rozhovořil a řeč se stočila na čerstvější události a také na Danu a Emila Zátopkovy. Dana je sestrou pana Vladimíra a jejich tatínek (plukovník Ingr) jim říkal - vy jste to měli mít přehozené - tys měl být holka a Dana kluk!

Jedna ze vzpomínek sáhla do bodu, kdy se Vladimír ženil: „Sháněl jsem Danušce mládence a také jsem našel člověka zpěvného, který uměl hodně písní, byl to učeň od pana otce Lébiše - mlynáře a pocházel z Malé Vrbky na Hornácku. Když jsem to Danušce přednášel, překvapila mě - ale já už mládence mám! „A kdo je to?“ „No, přece - Emila Zátopka!“ „Emila Zátopka? No to je přece můj kamarád z akademie!“ Byla to výborná volba!

Z takových setkání mám vždycky velikou radost, to je nejlepší koření našeho zaměstnání i životabudič zároveň.

Neuvěřitelná příhoda

Vzpomínám na včerejší návštěvu maminky Tomáše Drábka, paní Marie. Jistě by se z jejího povídání dalo zaznamenat mnohé, kdybych uměl těsnopis anebo měl lepší paměť. Přesto tato vzpomínka, stalo se to před 45 lety, mě uvízla v paměti.

Tehdy sedmnáctiletá absolventka kroměřížské zdravotní školy byla na onkologickém oddělení hradištské nemocnice, zatím nemohla sloužit noční směny, ale odpolední tu a tam ano. Po službě se šla osprchovat do prostoru, kde za plentou ležel jeden čerstvý nebožtík. Při vstupu do sprchy z něj viděla jen číslo na cedulce zavěšené na palci nohy. Už končila se sprchováním, když se za zástěnou ozvalo šustění a posléze i hlas: „Proboha, osobo, zavřete to okno nebo zimou umřu!“ Mladá zdravuška, oči navrch hlavy, na nic nečekala. Zabalila se do osušky a vyrazila na oddělení. Ani pro šaty se (do místnosti s mrtvým) nechtěla vrátit. A ten mrtvý pán, který se probudil k životu, ji při každé návštěvě v nemocnici vyhledal, svoji Marušku a donesl ji vždy „za vzkříšení“ sodovčák slivovice. Co říkáte, na začátek kariéry mladé sestřičky to nebyl špatný počín?

Nechybí vám nic?

Babička hlídala malého Zdeněčka. A ještě než odešla nakoupit do obchodu, Zdeněček se probudil a přešel z ložnice do kuchyně a tam si lehl, přikryl se (byl nějaká trochu nemocný) a usnul. Babička se vrátila z obchodu a viděla, že Zdeněček spokojeně spí, tak posnídala a šla poklízet po hospodářství. Už byla na dvoře hodnou chvíli a před domem zastavilo auto a z něj vystoupily dvě ženy, které babička neznala, ještě

nikdy ji nenavštívily. Pozdravily a babička odpověděla: „Buďte zdraví a co mě nesete?“ v ústretu. „Nechybí vám nic?“ V babičce pořádné hrklo. „Našly jsme ho skoro na náměstí.“ To se seběhlo asi tak. Zdeněček se probudil, když byla babička u králíků a u slepic, a tak se rozhodl, že půjde za babičkou (jak si pamatoval) do obchodu. A tak jen tak v košilce, vyšel na cestu. Nic nevadilo, že venku byl poprašek sněhu a asi minus dva stupně pod nulou. Dobře to ale dopadlo!

Jak úplatky přicházejí z 33%

Jedna paní z blízké vesnice u Uherského Hradiště se chtěla odvděčit své ošetřující kožní lékařce a tak jí, při jedné návštěvě, vzala sebou proložku čerstvých vajíček - ať

Místo receptáře

„Buchlovská jídla“

Při návštěvě u oslavenců paní Danuše a pana Vladimíra Obdržádkových, kteří slavili nedávno 50 let společného života, což je krásné jubileum, a dalo by se i závidět, neboť ne všem se to podaří (z různých důvodů), jsme mezi přáními zdraví a spokojenosti a ještě dlouhého společnéhožití, odbočili také a vzpomínali a také jsme probrali jednu oblíbenou kapitulu – jídlo. Tentokrát jsme však mluvili o jídlech či kombinacích více méně neobvyklých či kuriózních, které byste zatím v běžných restauracích neochutnali, přesto tuším, že takových existuje a v buchlovských rodinách se traduje celá řada. S dovolením uvedu příklady:

Řízek v trojbalu s flíčky a zelím,

Řízek s rajskou omáčkou a knedlíkem, k tomu pak kopeček bramborového salátu,

Řízek s nočky a vajíčky etc.

Poznali jste, prosím, co bych si dneska přál? Asi ano. Chtěl bych se dovědět o dalších jídlech a kombinacích, dalších zvláštlostech, které jsou ve vašich rodinách zdomácnělé

si paní dochtorka pochutná! Paní jela na kole a už byla docela blízko centra, když se kolem ní přehnal nákladák, paní trochu neudržela rovnováhu v tom závanu větru, proložka se smekla a zapletla do výpletu kola, proložka praskla a vajíčka s křupáním skončila na asfaltu.

Na kole to nepůjde - příště jela k paní doktorce autobusem, měla proložku s čerstvě snesenými vajíčky zabalenu v odnosové tašce. V čekárně u paní dochtorky k paní přisedla na kus řeči její známá, ale tak nešťastně, že si sedla zrovna na vajíčka!

Na potřetí už využila paní cesty pro vajíčka nej kvalitnější - sestřička paní dochtorky je ze stejné dědiny, ta to doveze v pořádku. A tak se realizoval úplatek ve výši 33,33%.

Miloslav Hrdý

a zažité a které vám chutnají. Věřím, že mě z nich pomůžete sestavit pěkně nabitý “Buchlovský jídelníček!”

Miloslav Hrdý

Oslavenci manželé Obdržádkovi

Veligrad

Staré Město, Modrá, Mikulčice, Nitra, Děvín, Pohansko, Náklo (u Milotic), Olomouc, Znojenský hrad a mnoho jiných míst. Cože tyto názvy mají společného? V těchto místech býval hledán, je hledán a bude hledán staroslavný Veligrad, „nevýslovná pevnost Rastislavova“ – hlavní město říše Moravy, dnes nazývané Velká Morava. Nejvíce se však uvažuje o Starém Městě a Mikulčicích. Tak jako existují místa, ve kterých se Veligrad hledá, existují i místa, kde se Veligrad hledal jen někdy dávno a pouze těmi největšími nadšenci, a nebo vůbec nehledal. Ale nepředbíhejme. Musíme si totiž v první řadě udělat pořádek s názvy, s kterými se v tomto díle budeme setkávat. Předně Veligrad. Toto slovo znamená Velehrad. Co je to Velehrad a kde leží, to jistě každý z vás ví. Dodejme ještě, že s Velkou Moravou nemá téměř nic společného. Označení Veligrad se poprvé v historii objevuje roku 1141 ve známé a často citované listině biskupa Jindřicha Zdíka v souvislosti s tržní osadou stojící na

území dnešního Starého Města. Nikde ovšem není napsané, že hlavním centrem velkomoravské říše byl nějaký Veligrad nebo Velehrad. O centru Velké Moravy existuje jediná zmínka, která toto místo označuje právě „nevýslovná pevnost Rastislavova“ (Rastislav byl vládcem na Moravě patrně v letech 846 až 869). Dalším názvem je jméno samotného státního útvaru, Velká Morava. Název Velká Morava byl použit až sto let po rozpadu tohoto státu. Jak se stát moravských Slovanů jmenoval doopravdy, můžeme říci okamžitě – Morava. A jak se jmenovalo ono neznámé a neustále hledané velké město? I na tuto otázku je snadná odpověď. Předběhneme trochu čas. Arcibiskup Metoděj (někdy jmenovaný Strachota) byl pohřben „ve velkém moravském kapitulním chrámu svaté bohorodičky, po levé straně ve stěně za jejím oltářem...“ Kapitulní chrámy byly budovány pouze v hlavních městech či v nejbližším okolí. Slovo – moravském – jasně ukazuje, že Metoděj byl pochován v hradu Mora-

Kamenité homole nedaleko chřibského Bradla mohou ukrývat ruiny veligradských paláců **Foto: -vlk-**

Pozůstatky veligradských hradeb nedaleko Vřesovic

Foto: -vlk-

va, nikoli v zemi Morava. Nikdo by přece např. nenapsal, že sv. Václav byl pochován ve velkém chrámu českém, ale pražském. Hlavní město či hrad v zemi Morava se jmenoval taktéž Morava. Otázkou však i nadále zůstává, kde hrad (město) Morava se nacházel. Podle oficiálních vědeckých (historických a archeologických) tezí stálo město Morava buď ve Starém Městě nebo v Mikulčicích. Tyto myšlenky podporují silně archeologické nálezy. Zatímco hradiště v Mikulčicích je poměrně malé, velikost Starého Města se už blíží k rozměrům metropole. Ale není tu ani jeden přímý důkaz! Největší z moravských hradišek je asi Staré Město, je ale velmi nedokonalé opevněno. A navíc jeho poloha je také hlavnímu městu naprosto nevyhovující. Copak mohlo hlavní město říše stát v nížinách u řeky? Říčními údolími totiž vždy postupovala nepřátelská vojska při pochodu napadenou zemí. Bylo by nelogické takovému nebezpečí vystavovat samotné sídlo panovníka, arcibiskupa a šlechty. Podle naší teorie fungovaly Mikulčice, Pohansko, Staré Město a Olomouc pouze jako takové kulisy hlavního města, které mohly padnout za oběť nepříteli, který by při řece Moravě prošel celým středem státu a hlavního města nenalezl. Centrum říše,

onen bájný hrad Morava musel být vystaven někde stranou od řeky a těchto kulisových měst, zároveň však nedaleko. Místo pro stavbu Moravy muselo mít dobré podmínky pro opevnění, zároveň však rozlehlé a nenápadné. Nejideálnějším takovým místem je pohorí Chřibů.

Marava (Morava) – Marsovy hory (němcky Marsgebirge) – Marsava - Maršava

Morava byla původně Marava, od keltského Mar ave, což byl bůh války a lovu. Tento název později Římané zkomolili na Mars ave, z toho se vyvinula Marsava neboli Marsgebirge, což je staré středověké pojmenování Chřibů. Dodnes se z tohoto názvu dochovalo pojmenování hřebenu nad Pilou Maršava. Tento lesnatý hřeben leží zhruba uprostřed hor. Jelikož jsme si řekli, že hlavní město Moravy se jmenovalo Morava, máme umístění tohoto města zcela jasné. Ke všemu máme po ruce lidové tradice a množství dodnes nenápadných a povětšinou zapomenutých hmotných pozůstatků dávného velkoměsta, ve kterém bydlel sv. Metoděj a ze kterého učinil kníže Rastislav nejmohutnější pevnost na východ od Rýna. Ale to až příště.

Martin Žižlavský, Vladimír Lachout

Slovo biskupů na začátku svatopostní doby

Loňského roku zahynulo na našich silnicích 1319 lidí, což je o jednu třetinu více než evropský průměr. Ve Francii se snížila nehodovost o 30%, v Polsku o 10%, ale my jsme stále na stejné úrovni. Je možné, že bychom právě my usilovali o toto smutné evropské prvenství? Přitom jsme si i my na Popeleční středu nechali sypat popel na hlavu a kněz nás vybízel: „Obraťte se a věřte evangeliu“ (Mk A,15). Přece nemůžeme dopustit, aby to bylo jen prázdné formální gesto bez obsahu. Vždyť s tou výzvou se na nás obrací sám Kristus.

Proміtněme si to prakticky do života i tenkrát, když sedíme za volantem. Chodci, či ostatní řidiči na stejné silnici nejsou nepřátelé nebo jen někdo, kdo mi překáží a zdržuje v rychlé jízdě. Jsou to bratři a sestry. Obraťme se a věřme evangeliu! Zastavme se a nechejme se těmito slovy vyburcovat, než nastartujeme. Po pár kilometrech sami začneme žasnout kolika lidem jsme udělali radost, kolik vděčných překvapených pohledů jsme sklidili u starých, ale i u mladých. Což potom maminky s dětmi ...

Dejme druhým pocítit, že nám nejsou lhostejní, že být ohleduplný, nedělat druhým, co sami nechceme zakoušet, nejsou ani dnes prázdné pojmy. Zodpovědnost, nevystavování sebe ani druhých riziku ohrožení, dodržování dopravních předpisů by mělo být pro křesťana samozřejmostí. I v tom zpytujeme své svědomí. Ani chodci nemohou v této souvislosti zůstat stranou, pro ně platí totéž. Nade všemi zákony a předpisy je však ještě láska. I tady můžeme zjistit, jak zázračnou sílu má Kristovo slovo, aplikované v této oblasti života.

Může to být dobrý start do svatopostní doby, dobrá příprava na Velikonoce. K tomu, aby každý z Vás v tomto smyslu přispěl svým dílem k rozšíření civilizace lásky, Vám žehnají

Vaši čeští a moravští biskupové

společenská kronika – ÚNOR 2004

Narození:

Jan Mikulík, Buchlovice, K Buchlovu

14.02.2004 Lukáš Kolaja - Lucie Churá (Buchlovice)

Úmrtí:

Petr Jež, Buchlovice, Tyršova
Vlasta Šiková, Buchlovice, U Domova
3 občané z DD

Přistěhování: 13 občanů

Odstěhování: 10 občanů

Dne 20.02.2004 oslavili svoji Zlatou svatbu manželé Danuše a Vladimír Obdržálkovi, Buchlovice, ul. Tyršova

Sňatky:

Na zámku Buchlovice byly uzavřeny 3 sňatky

K 29.02.2004 bylo v Buchlovicích 2 474 obyvatel.

UZÁVĚRKA PŘÍSPĚVKŮ DO KVĚTNOVÉHO ZPRAVODAJE BUDE 19. DUBNA 2004.

Příspěvky dodané po termínu uzávěrky budou zveřejněny v některém z následujících čísel Buchlovského zpravodaje.

Tak se před dvěma lety probouzelo jaro na různých místech pod Buchlovem.

Foto: -vlk-

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává Obecní úřad v Buchlovicích, tel.: 572 595 120. Vychází měsíčně, řídí redakční rada, odpovědný redaktor ing. Miloslav Hrdý, výkonní redaktori Vlastimil Kořínek a Bořek Žižlavský. Náklad 350 výtisků. Cena 6,– Kč

Registrační číslo MK ČR E 13102

Redakční rada si vyhrazuje právo upravovat příspěvky.

Sazba Pavel Princ, tiskne HUDEC print, s. r. o., Buchovice